

Gerard van Gemert &
Jara Brugman

Het geheim van de olympische vlam

Tekeningen ivan en ilia

LEOPOLD / AMSTERDAM

AVI E5 / M6

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Gerard van Gemert

Omslagillustratie: Saskia Halfmouw

Illustraties binnenwerk: ivan en ilia

Vormgeving omslag, logo en schutbladen: Rob Galema

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7053 9 / NUR 282

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc[®]-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Het enge bos

‘Kom,’ fluisterde Finn. ‘Langs de weg ligt hij niet. Daar zijn we nu helemaal langsgefietst.’

Tess zuchtte. ‘Mijn hockeystick moet toch ergens zijn?’

‘Misschien heeft iemand hem gevonden en meegenomen.’

Finn keek tussen de bomen door naar de lucht. ‘We moeten wel opschieten, want het wordt al donker.’

‘Als mijn ouders erachter komen dat ik mijn stick verloren ben, dan mag ik weken niet hockeyen.’ Tess’ stem klonk alsof het huilen haar nader dan het lachen stond.

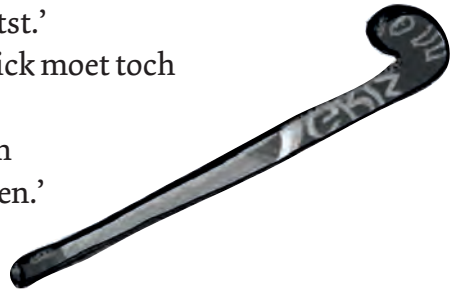
Finn schoot in de lach. ‘Nou nou, alleen omdat je je stick verloren bent? Daar kun jij toch ook niets aan doen?’ Hij vond dat Tess overdreef. Zijn ouders zouden hem voor zoiets nooit zo zwaar straffen. ‘Het kan toch gebeuren dat je stick uit je stickhouder valt?’

Tess keek recht vooruit. ‘Hij was nieuw en hartstikke duur.’

Finn haalde zijn schouders op. ‘Het enige wat we nog kunnen doen is het bos in gaan. Misschien ben je hem daar verloren toen we over het bospad fietsten.’

‘Nu nog het bos in?’

Finn knikte. Hij hoorde de twijfel in Tess’ stem. Dat kwam natuurlijk doordat er op school gezegd werd dat

het spookte in het bos. Finn geloofde eigenlijk niet in die verhalen, maar ergens diep vanbinnen knaagde er toch iets. ‘Weet je zeker dat je je stick bij het begin van het bospad nog had, toen we van hockey terugfietsten?’

‘Ja. Honderd procent. Want toen we daar fietsten, tikte er iets tegen mijn achterwiel. Toen ik achteromkeek, zag ik de stick nog zitten.’

‘Dan is het bos onze laatste kans,’ zei Finn.

‘Oké.’ Tess’ stem klonk schor.

Finn kneep in zijn remmen. ‘Hier kunnen we onze fietsen neerzetten.’ Hij wees naar de bushalte. Ernaast was een fietsenrek. Achter de bushalte waren struiken waar je eerst doorheen moest om in het bos te komen.

Tess bleef staan. ‘Ik blijf hier wel wachten, goed?’

Finn draaide zich om. Hij slikte. ‘Oké.’

Met zijn ene hand duwde hij een paar takken opzij. Met de andere beschermde hij zijn gezicht voor het geval hij er toch één over het hoofd zag.

‘Doe je wel voorzichtig?’ hoorde hij Tess nog zeggen.

De felle kleuren van Tess’ stick moesten toch opvallen tussen het groen. Eerst zocht hij op het bospad, daarna liep hij evenwijdig aan het pad tussen de bomen door. Het ging niet altijd makkelijk vanwege de begroeiing.

Finn stond meteen stil toen hij geritsel hoorde in een bosje vlak voor hem. Wat was dat? Toen het stil bleef, deed hij een volgende stap en schrok van een krakende tak onder zijn voeten. Het geluid deed een vogel uit het bosje opvliegen.

‘Stel je niet zo aan.’ Finn probeerde zichzelf moed in te praten. Maar een zacht geluid dat vanachter een dikke eik

vandaan kwam, deed zijn hart opnieuw sneller slaan. ‘Het zal de wind wel zijn,’ mompelde hij, maar helemaal zeker was hij er niet van. Langzaam liep hij naar de eik. Hoorde hij nu weer wat?

Finn beseftte dat hij helemaal niet op zoek was naar de stick, maar meer op de enge geluiden lette. Het hielp niet dat het zo snel donker werd. Zou hij teruggaan naar Tess en zeggen dat hij de stick niet kon vinden?

Stapje voor stapje liep hij om de boom heen. Hij haalde opgelucht adem toen achter de boom niets te zien was.

Nog een klein stukje, dacht Finn. Dan ga ik weer terug. Hé, wat was dat nou? Hij kneep zijn ogen halfdicht. Was dat nou een hut? Ja, dat was het.

Hij liep tussen de bomen door. Daarna kwam hij op een grasveldje dat aan de achterkant van de blokhut lag terecht. Finn stak het grasveldje over en kwam op een paadje waar houtsnippers lagen. Dat leidde naar de ingang van de blokhut.

Het zag er spookachtig uit, met al die spinnenwebben die aan de buitenkant langs de rand van het dak hingen.

Spookhut of niet?

Finn voelde zijn hart in zijn keel kloppen. Wat nu? Zou hij gaan kijken? Niet zonder Tess, in elk geval. Hij liep zo snel mogelijk terug naar Tess, die nog bij de fietsen stond.

‘Een hut?’ zei Tess, nadat Finn over de hut had verteld. ‘En mijn stick heb je nog niet gevonden?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘We zouden even in de hut kunnen kijken. Ik ben wel benieuwd wat daar te vinden is.’

‘Een spook zeker?’ zei Tess.

Finn probeerde een glimlach te onderdrukken. Tess was nog banger dan hij. ‘Laten we nou maar even gaan kijken.’ Hij trok aan haar arm. ‘Misschien heeft dat spook je stick gevonden.’ Hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. ‘Dan heb je hem meteen terug.’

Tess draaide met haar ogen. ‘Oké, maar wel snel.’

‘Ik loop wel voorop, dan jaag ik de geesten alvast weg.’ Hij zag dat Tess net deed of ze de opmerking niet gehoord had. Bij de plek waar hij uit het bos was gekomen, liep hij weer het struikgewas in.

Tess bleef staan. ‘Wacht even,’ riep ze. ‘Weet je zeker dat het veilig is?’

Finn liep gewoon verder. ‘Kom nou maar.’

Toen hij op een paar meter van de hut was, keek hij waar Tess was. Maar die was halverwege blijven staan.

Tess wenkte. ‘Ik wil hier weg.’

‘Even kijken.’ Finn liep naar de houten deur van de

blokhut. Het zag er van dichtbij niet spookachtig uit. Toch voelde hij zich niet op zijn gemak. ‘Spoken bestaan niet,’ zei hij zachtjes. Hij klopte op de deur en wachtte op een reactie. Toen die niet kwam, legde hij zijn hand op de deurkruk en duwde hem naar beneden, maar de deur zat op slot. Finn fronste. Hij bukte en tilde de mat op die voor de deur lag. Kassa, dacht hij. Daar lag een sleutel. Hij grinnikte. Dat is wel heel makkelijk. Een sleutel onder de mat leggen. Maar ja, wie wil er nou in een blokhut kijken? Hij deed de sleutel in het slot en draaide hem om. ‘Kom kijken, Tess, de deur is open.’

‘Wat zeg je?’

‘De deur is open,’ riep Finn nu een stuk luider. ‘Laten we even binnenkijken. Kom je ook?’

‘Nee.’

Finn stapte naar binnen en liet zijn ogen over de rommel gaan. Er lagen dekens, lege blikjes bier en op tafel stond een halflege fles wijn. In de hoek lagen grote fakkel, half onder een zeil. ‘Gezellig,’ mompelde Finn. ‘In ieder geval geen spoken.’ Toen viel zijn oog op de andere kant van het zeil waar het uiteinde van een stok onder uitstak. Het zal toch niet? dacht Finn. Kriebels van opwinding krioelden door zijn buik.

‘Finn,’ hoorde hij Tess roepen. ‘Kom. Nu gaan we echt.’

Finn liep de hut weer uit en deed de deur achter zich dicht. ‘Ik heb iets leuks gevonden.’

Triomfantelijk hield Finn een hockeystick in de lucht.

Tess rende naar Finn toe. Ze pakte de stick van hem aan. ‘O, yes!’ Ze sloeg haar armen om Finn heen. ‘Ik ben zo blij.’

‘Toch wel vreemd dat hij hier ligt,’ merkte Finn op.

‘Wie zou hem hier hebben neergelegd? We zijn niemand tegengekomen onderweg.’

Maar Tess luisterde niet. ‘Kom op, we moeten naar huis.’ Ze trok Finn aan zijn mouw. ‘Voordat onze ouders zich afvragen waar we blijven.’